לברך אחריהן אלא ריחני פסיקא ליה וכמו כן הוה מלי למימר מלות טובא כגון לילית ושופר וסוכה ולולב למאי דפי' ר"ת דחין מברכין לשמור חוקיו אלא אתפילין לתודייהו ודוקא כשמסלקן משום לילה וכמאן דאמר לילה לאו זמן

כדאמרי' בסוף פירקין (דף מג.) ומיהו

לא מסתבר כלל דהיאך יברך עליו והוא

לה: ושם) תפילין מאימתי מברך עליהן

משעת הנחה עד שעת קשירה וכל

שעה שאין המלוה מזומנת בידו לעשות

לא מיסתבר כלל לברך עליו ושמא

משיתחיל ליטול לולב קודם שיטול

האתרוג מברך והייט עובר לעשייהן

שמעכבים זה את זה אי נמי לאחר שטעל שניהם אלא שהופך אחד מהן

כדאמרינן בסוף פירקין (דף מב)

כשהפכו דאין יולא במטות אלא דרך

גדילתן כדדרשינן פרק לולב וערבה

(לקמן מה:) מדכתיב עלי שטים עומדים

ואפי' נקים להו כדרך גדילתן אפשר

שיתכוין שלא לנאת בו עד אחר ברכה

דאמ"ג דאמרי בסוף ראוהו ב"ד (ר"ה

כח:) דמלות איכן לריכין כווכה מ"מ בעל

כרחו לא נפיק והא דלא משני הכא

בסוף פירקין (דף מב.) דמיירי באדם

שאיט בקי שתולך אלל בקי ללמוד אי

כמי משום דלא גמרה מלותו עד אחר

(ועי' פוס' כרכום מד: ותוס' נדם נא: ד"ה ולכני תפילין הוח": לעשייתן. מטעם זה לריך מערכה וכו' וע"ע חום' מנחות לו: ד"ה ושמרת] לברך אלולב קודם שיטלט דחי לאחר שנטלו מדאגבהיה נפק ביה

פם א סוכים ה"ה סיי

עין משפם

נר מצוה

יכמות דף קו:

מונח בכלי הא אמר בהקומן רבה (מנחות צ ב מיי ביא מפלי כלי ג' ופ"ד מה' ספילין כלכה ז' סתג עשין כו טושיע איה סי' כה סעיף חוסי קנח סעיף יה:

צא נדמיי פיח מסי במיסה כלכה יה :

צב ה שם כלככ י:

לפניו מנוה לברך . כי האי גוונא אמרי' גבי מגילה פ' הקורא את המגילה עומד (מנילה דף כא:) וכן תכן פרק בא סימן (נדם נא:)וים שטעון ברכה לפניו ואין טעון ברכה לאחריו ומפרש בגמ' לאתו" ריחני הוה מלי למימר לאחויי הלל ומגילה במקום שנהגו שלא

במנהג אלא ברכה שלאחריו: שובר . תורה אור משה שפיר קאמרת אלא התם והכא *אסוקי מילתא היא ולית לן בה)אמר רבא לא לימא איניש יהא שמיה רבא והדר מברך אלא יהא שמיה רבא מברך בהדדי א"ל רב ספרא משה שפיר קאמרת "אלא התם והכא *אסוקי מילתא הוא ולית לן בה:מקום שנהגו לכפול: *תגא רבי כופל בה דברים רבים אלעזר בן פרסא מוסיף בה דברים מאי מוסיף ב אמר אביי מוסיף לכפול מאודך ילממה : 🧟 לברך יברך: אמר אביי *ל"ש אלא לאחריו פ אבל לפניו מצוה לברך דאמר רב יהודה אמר שמואל *כל המצות כולן מברך עליהן עובר לעשייתן ומאי משמע דהאי עובר לישנא דאקדוםי הוא דאכור רב נהמן בר סירום כו'. דהתורה אמרה (ויקרא כה) פיניתיצדק דכתיב "וירץ אדומעץ דרך הכבר

לאכלה ולא לסחורה שכל פירות מאשיויעבור את הכושי אביי אמר מהכא "והוא ורמיקן ולה שיעשה בהם סמורקומים נעבר לפניהם ואיבעית אימא מהכא "ועבור מלכם לפניהם וה' בראשם: כותני "הלוקח לולב מחבירו בשביעית נותן לו אתרוג במתנה לפי שאין רשאי ללוקחו בשביעית: לא רצה ליתן לו במתנה מהו אמר רב הונא ימבליע ליה דמי אתרוג בלולב וליתיב ליה בהדיא ילפי שאין מוסרין דמי פירות שביעית לעם הארץ דתניא אין מוסרין דמי פירות שביעית לעם הארץ יותר ממזון שלש סעודות ואם מסר יאמר הרי מעות הללו יהו מחוללין על פירות שיש לי בתוך ביתי ובא

עליהם קדושת שביעית כדאמריכן ף מבן לקמן" שבישית תופסת דמיה בקדושת' מקראי: יהו מחולנין פל פירום (ישטש דמהאי טשמא נמי מברכין אנטילת ידים אחר נטילה דלא גמר שיש לי בסוך כיסי. שאינם של שבישית ויכנסו הפירות לקדושה החתיהן: מלותו עד אחר ניגוב כדאמרי' פ"ק דסוטה (דף ד:) דאסור לאכול בלא

הואיל וכוונתו לגמור לית לן בה: כופל בה דברים. מאנא והלאה:

מוסיף ככ. בהלל מוסיף לכפול של כפילתו של רבי: מאודך ולמעכ.

כדפרי׳ לעיל שכל המזמור כפול מרחשו ועד כאן: ליש . דחליא ברכה

קודם : ויעבור אם סכושי. קדמו לרון

לפניו: בותב ייסלוקם לולב מסבירו.

לי נראה דהלוקח לולב מעם הארץ

גרסי' דהח בעם החרן קמיירי

כדאמרי' בגמ' ועם הארץ לגבי חבר

לא קרי ליה חבירו ואי לוקח נמי עם

החרץ מי ליית לן להחזיק חבירו

בחשוד: נוסן לו אסרוג במסנם. חבר

שקונה הושענא כולה מעם הארן

בשביעית יבקש ממט ליתן ע אתרוג

יאמר. חבר זה שמסר לו: מעום כלנו.

כיגוב ידים ומיהו לא דמי כולי האי דנישנוע אינו אלא מכשירי מלוה 631 מ מיז בעלמא ולא מעכב כדאמרי' ("פ"ק דסוטה) בסוף פירקין" מדאגביה נפק ביה ומשני כשהפט ולא משני בשלא ניענע ומיהו אמת הוא דלבתר דנפק [דף מב.] ביה מברך כדמוכח פ"ק דפסחים (דף ז: ושם) דפליגי בעל ביעור חמץ דמר סבר לשעבר משמע מפי ומר סבר להבא נמי משמע ופריך מהעושה לולב לפלמו דקתני נטלו ללאת בו אומר על נסילת לולב וקשיא למאן דמברך לבער ומשני שאני החם דבעידנא דאגבהינהו נפק ביה ופריך אי הכי לנאת יצא בו מיבעי לי׳ ומשני משום דקבעי למיתני סיפא לישב בה חנא רישא לצאת בו וצריך לומר על כרחך הואיל והמלוה לא נגמר עדיין לגמרי דבשי נישטע מברך ועוד כדאמרי בסוף פירקין (דף מה:) מנהגן של אנשי ירושלים אדם יולא מחוך ביחו ולולבו בידו נכנס לבית הכנסת ולולבו בידו קורא ק"ש ולולבו בידו אט"פ שכל אלו הדברים אין מעכבין מ"מ הואיל ויש בדבר מטה מן המובחר השיב כעובר לטשייתן ובהדיא אמר בירושלמי דברכות פרק הרואה גבי לילית העושה לילית לעלמו אומר בא"י אמ"ה אקב"ו לעשות לילית נתעטף בה אומר אקב"ו להתעטף בלילית

חבייט טעמא לפי שהמטה מושכת כל זמן שהוא מעוטף ועומד ומ"מ לא לגמרי דמי ללולב דהתם מברך על נטילה לולב ומשנטל טברה כבר ביקר מלוה והתם בירו' פליגי מלות מחימתי מברך עליהן רבי יותנן אמר טובר לעשייתן רב הונא אמר בשעת עשייתן: הלוקה לולב מחבירו בשביעית. פירש בקונטרס דמעם הארן מוקמי לה בנמרא ועם הארן לגבי חבר לא קרי חבירו ועל חנם דחק דאשכחן בדוכתי טובא דקרי ליה חבירו דתנן בפ' הניזקין (ניסין סא. ושם) משאלת אשה לחברתה החשודה על השביעית ובפרק בכל מערבין (עירובין לב. ושם) האומר לחבירו לא ולקט לך האנים מתאנתי אוכל מהן עראי ומעשרן ודאי "וקחני סיפא בד"א בעם הארץ ובשבת פרק

שואל (דף קנ.) לא יאמר אדם לחבירו שכור לי פועלים ומוקי לה בחבירו נכרי:

זיב ליה דמי האתרוג בהדיא. מ"ע אין רשאי ללוקחו דאי משום דאסור לעשות סחורה בפירות שביעית לא חשיב סחורה אלא כי ההיא דמסכת שביעית פ"ז (מ"ג) לא יהא לוקח ירקות שדה ומוכר בשוק אבל הוא טקס ובט מוכר על ידו לקח לעלמו והוחיר מותר למכור פי הייט לוקח הייט לוקט כדקתני סיפא אבל הוא לוקט ובהדיא קתני בתוספתא ולא יהא לוקט וכשמוכר בשוק הוא הלוקט עלמו אסור [דללקט] לאכלה אמר רחמנא ולא ללקט לסחורה דהיט למסור אבל הוא לוקט ובט מוכר של ידו דלא חשיב סחורה כיון דהוא לא ליקטם ובירושלי אמרי האחין מלקטין ואחד מוכר על ידיהן דעל ידי הבלעה מוכר שלו ושל הבירו א"ר יוסי בר בון ובלבד שלא יעשו פלטר פי' ולא יהא מוכר בההוא אתרא כל שעה וסוחרי שבישית דחנן פ"ק דר"ה (קף כבושם) ופ" זה בורר (סנהדרין כד:) הייט כי האי גוונא ואפשר הקונה מחבירו כדי להרויח ולמסור ביוקר הייט נמי סחורה ובפ' ז' דשביעית (מ"ג) חנן שאין ששין סחורה בפירות שביעית ולא בבסורות ולא בתרומות ולא בנבלות ולא בטרפוי ולא בשקלים ולא ברמשיי לא משכחת שיהו כולם שוים לענין סחורה אלא כי האי גוונא דבהדיא שרא רחמנא למכור כדכתיב או מכור לנכרי: שאין מוסרין לעם הארן דמי פירות שביעית. פי' הקומ' דהתורה אמרה לאכלה ולא לסחורה שכל פירות שביעית חייבין להתבער בשביעית הן ודמיהן ולא יעשה בהן החורתו להלניע לאחר שביעית ולהעשיר וקשה דא"ב לישחרו כל אותן דתכן בחס' שביעית פ"ן (מ"ה) שיש להן שביטית ואין להם בישר ובהדיא פריך בשמעתין אי הכי "לולב אין לו בישר דמהקיים הוא וקא אסר למסור דמיו לע"ה [עולג מי ולולב אין לו אלא ה"ט דאיכא איסורי טובא שאין ט"ה מהר לאסור לקטת בהן בהמה טמאה שבדי' וקרקעו' חלוק וסלית ומנעלי' ואין טחטין לא לבייר ולא לבלן ולא לספן ולא לספר דשביעית לאכילה ולשתיה ולסיכה ולא לשאר דברים ואסור לפרוע מהן חובו ואין מספר לדינים ולאיסורים שיש בפירות

רבינו חננאל

לא יאמר 721

שפיר כאפרת אלא פידע

יה רבה וחרר מברך רב ספרא משה

שביעית שלריך לנהוג בהן קרושת שביעית: "ורת ממון שלש סעודות . משמע שיש בדמי אתרוג יותר ממון שלש סעודות והא דתכן פ"ז דתעילה (דף כא.) נתן לו שתי פרוטות ואמר לו לך והבא לי אתרוג באחת ובאחת רמון התם באתרוג פסול דלא בעי ליה אלא לאכילה אבל הכא כשר והדר לברכה דמיו יקרים :

מעות הללו מחוללין על פירות שיש לי בביחי פלוגחא היא בשמעתא דלטעין במרובה (ב"ק סה: חם) גבי כרם אם יכול לחלל מה שביד חבירו ולמאן דאסר קשה מה מועיל כאן ו"ל דהכא קנסא בעלמא הוא ודכוותה אשכחן פרק האיש מקדש (קדושין דף נה: ושם) דאין לוקחין בהמה טמאה ועבדים וקרקעות במעות מעשר שני ואם לקח יאכל כנגדם ומפרש התם קנסא:

לתא לית לן בה: כתנו" מקום שנהנו לכפול. תנא רבי כופל בה דברים ר' אליעזר בן פרסא שוסיף. האקרונא מוסף לכפול מאורך ולמסה. לכרך אחריו וברך הכל כמנה הסדינה. ואוקמה אביי לא שני זריו אבל לפניו מצוה, דק"ל כל הברטת כולן סברך עליהן שובר לעשיתן. פי' כדכתיב וירץ אורסעץ דרך הכבר ועבר את הבושי כלוסר רץ אדימעץ והקרים את הבושי: פרסקא הלוקה לולב שכישית נותו לו אחרונ במתנה כו' לא רצה לתת לו אתרת במתנה כו' מכלש לו דמי אתרינ בלולב. פי' אם היה שהה הלולב זה ונאכרונ זהו נותו לו שני מויח הלולר היא המחברי בחובה לו

כיקרה

2"

במתכה : לפי שאין רשאי כו' . בגמ' מפרש מעמח: גבן׳ מכלים ליה דמי פסרוג בלולב. ימכור לולב ביוקר עד ו: זים: שיתן לו אתרוג במתנה : וליסיב לים .

דמי אתרוג בהדיא מ"ט אין רשאי ללוקחו בשביעית: אין מוסרין דמי

שביעית חייבין להתבער בשביעית הן

להלנים לאחר שביעית ולהפשיר ועתי הארץ חשודין על כך לפיכך אין מוסרין להם דמים ליקח מהם כלום בדמים [05] דקעבר אלפני עור לא חתן מכשול (ויקרת ים): יוסר ממזון שלש סעודום. אבל מזון ג' מוסרים כדי חייו דאיכא למימר לסעודת שבת הוא לריך וכיון שהותר בערב שבת הותר לכל ימות השבת: ואם מסר . ששכח ומסר לו:

שמסרתי לעם הארץ זה(א) (וכו')וחלה